

Zgodnja

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Danica izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četert leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četert leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXIII.

V Ljubljani 24. grudna 1880.

List 52.

Trije božični prazniki.

(Dalje.)

2. Ko je kri mučencev bila premagala jezo judovsko in pogansko, ponujala se je vernikom Jezusovim še velikrat priložnost, da so pričali svojo vero. Koliko žalosti Cerkvi Kristusovi so prizadevali neverci in krivoverci z orožjem državne zvižaje in s pomočjo tvarinskih sredstev! Toda sovražniki križa so vsak čas imeli krepke nasprotnike izmed naših katoliških prednikov. Tako se za mučenci ali spričevalci verstijo spoznavalci, kateri so zavoljo Kristusovega nauka in za svoje katoliško prepričanje prestajali preganjanje, ječe, zaničevanje, sramotenje in vsaktere druge nadloge ter so bili pripravljeni izročiti se kervavemu mučeništvu, ko bi to bila volja Božja.

Takih spričevalcev ima katoliška Cerkev lepo število. Semkaj se šteje v širjem pomenu vsak pravi katoličan, vsak vredni učenec Kristusov; kajti verni kristjan se v tako težkih trenutkih spominja besedi Boga terpina, ki (Mat. 16, 26) pravi: „Kaj pomaga človeku, če ves svet pridobi, na svoji duši pa škodo terpi? Ali kaj bo človek dal v zameno za svojo dušo?“

Na čelu mučencem druge verste je sv. Janez Evangelist, katerega praznik sledi neposrednje za sv. Štefanom. On zastopa učence Kristusove, ki so bili pripravljeni prestati mučniško smert, ko bi bil le Bog dopustil. Sv. Janez Ev. bil je jedini apostol, ki je umerl narurne smerti. To mu je Gospod in Zveličar bil tudi napovedal. Ko je bil namreč Jezus Petru naznanil mučniško smert, še pervak apostolski povpraša, kaj da bo z ljubljencem Janezom? Kristus Petru odgovori, da bo Janez venec večnega življenja sprejel brez kervavega mučenitva. (Jan. 21, 18–23.)

Ko bi Bog bil hotel, da Janez na mučilih končá svoje zemeljsko potovanje, bi on bil ta dar prav rad daroval. Tega nam je porok njegova stanovitna vera in njegova goreča vnema za Kristusa. Ko je šlo za čast njegovega Gospoda in učitelja pak za dragoceni zaklad, lahko rečemo, da izmed vseh apostolov nobeden ni bil tako zvest, kakor sv. Janez. Jezus je visel na križu razpét za nas, in koga vidimo stati pod križem? Sv. Peter je (Mat. 26, 35) Jezusu rekel: „Ko bi moral s Teboj umreti, ne bom Te zatajil!“ Menda ta korenjak joka pod križem in slajša grenko terpljenje križanemu Jezusu? Ne vidimo ga tam. Drugi apostoli so razbežali.

Samo Janez je Gospoda spremljal do morišča in se postavil pod križ. (Jan. 19, 26.) Izmed apostolov je prvi sv. Janez prišel do praznega groba, kamor je bilo truplo Jezusovo položeno. (Jan. 20, 4.) Janez, ki je pri zadnji večerji slonel na persih Gospodovih (Jan. 21, 20); on, ki je o svojem nebeškem Učitelju pisal tako vzvišeno, kakor nijeden drugi evangelist, in branil Njegovo božanstvo; on, ki je za Kristusa terpel ječo, verige, bičanje in pregnanstvo: kdo bi smel misliti, da ne bi vsake kervave muke za Jezusa vesel pozdravil? Sej je tudi resnično prestal smertno skušnjo mučniško. To pa mu ni nič nahudilo, ker je po besedah Zveličarjevih imel končati naravne smerti. Znano namreč je, da je vsled zapovedi grozovitega Domicijana moral piti strup; ker pa mu to ni škodovalo, vergli so ga v kotel vrélega olja. Pa kaj? Janez je čudežno bil rešen. Namesto ostrupljen, sežgan in skuhan, ostal je mladostno vesel in zdrav. Pregnali so ga potem na pusti otok Patem. Še le po smerti Domicijanovi dali so mu prostost. Prišel je v mesto Efëz, je tam škofoval, dotlej, da se je v starosti blizo 90 lét preselil v boljšo domovino. (Hieron. de script. eccl.)

Sv. Hieronim (comment. in ep. ad Gal.) pripoveduje nam še, da so sv. Janeza, ko se je bil že ostaral, morali nositi v cerkev. In ko že ni mogel veliko govoriti, bile so mu na jeziku le besede: „Otročiči, ljubite se med seboj!“ Nadležno je bilo navzočim poslušati samo te besede. Zatoraj so ga nekteri učenci vprašali: „Učitelj, zakaj vedno isto ter isto govoriš?“ Svetnik jim zaverne: „Tako je otroci! To je zapoved Gospodova; če to spolnujete, zadostuje.“ Hotel je reči: Kdor ima pravo in resnično ljubezen, on gotovo tudi vse druge zapovedi spolnuje, in drugač ne more biti.

Ako li to vse premislimo, mar po tem Janez ni mučenec? če ne djanski, pa vendar z voljo. Posnemovalcev mu ni manjkalo. Ne dá se prešteti, koliko je število katoliških spoznavalcev, kateri so v teku kerščanskih časov zavoljo svojega katoliškega veroizpovedanja nekaj od Cerkvi sovražnih oblasti bili oplenjeni in vjetničeni, nekaj imeli prestati sovražljivosti odpadnikov in nevernikov ter se ne bi branili kervavega mučenitva, ko bi božja previdnost bila to od njih zahtevala. Gotovo je, da tudi te priče so po vsej pravici vredne našega občudovanja in posnemanja. Mi si jih mislimo v naj ožji zvezi z Jezusom Zveličarjem, in Cerkev jih pa vredno časti s tem, da praznik sv. Janeza apostola — kot središče „mučencev v volji“ — stavi neposrednje za praznikom sv. Štefana.

Vprašajmo se sedaj, smo li mi pravi katoličani, ali se mi v resnici smemo šteti med spoznavalce Kristusove? Na to, kakoršen je odgovor na to vprašanje, je zastavljena naša večna sreča, ali pa nesreča; tega zagotavlja nas naš Gospod in Zveličar jasno in razločno, ko (Mat. 10, 32) govori: „Kdor mene spoznava pred ljudmi, spoznal bom tudi jaz njega pred Očetom svojim, ki je v nebesih; kdorkoli pa zataji mene pred ljudmi, tistega bom tudi jaz zatajil pred Očetom svojim.“ Ali spoznavati Kristusa v besedi in djanji in večno vzveličanim biti, ali pa ga zatajevati in večno zaverženim biti: to je naša volitev, da se odločimo za jedno ali drugo stran. (Konec sledi.)

Iz štirilenja Mauricija Tomana.

(Dalje.)

Častitim bralcem menda ne bo odveč, ako še nekoliko o azijskem sadju spregovorim. Na kratko rečeno, azijsko sadje je od evropskega čisto različno. Nahajajo se le sem ter tje kake terte, ki pa dvakrat na leto obrodijo; vendar ljudje ne delajo vina, morebiti zato ne, ker prevelika vročina tega ne dopušča, ali pa, kar se mi verjetnejši zdi, ker Azijanci, nevérci, kakor mohamedanci, vina ne pijo, kajti prepovedano jim je po njih veri. Da pa dvakrat na leto tergatev imajo in na nekterih krajih dvakrat žanjejo, je vzrok temu vedno velika vročina in nočna rosa, ki zemljo vselej dobro pomoči in rodovitno dela.

Med vsemi sadeži stoji ananas v prvi versti zaradi velikosti, ker dolg je dobro ped; zaradi lepote, ker je lepe belo-rumenkaste ali pa rudečkaste barve; zaradi prijetnega duha, ki se nikakor ne dá skriti, in zaradi posebno dobrega okusa, kteremu se nič primérjati ne dá. Ta dobri sad pa raste na kamenitih, peščenih tleh, brez posebnega obdelovanja. Ne raste pa prav pogostoma, ker v Aziji in Afriki, saj kjer sem jaz bil, Evropejci ne marajo posebno za nj. Mislijo, da je premočan in preveč vročine dela, in skoraj gotovo ga zaradi tega ne sadijo. Meseca marca se prikaže prav okusen sad „manza“ z imenom, ki v veliki obilnosti na visokem drevju raste. Zeleno rumenkasto je in ima podobo človeškega serca. Nahaja se v tako raznoterih plemenih, kakor pri nas hruške. Nekteri terdijo, da se po vžitem tem sadu žolc zeló množi, gotovo pa je, da se tistemu rade ognjene oteklina delajo, kdor veliko tacega jé.

Še nekega dobrega pa ob enem zdravega sadu ne smem pozabiti; služi tudi bolnikom in se celo leto lahko dobiva. Portugalci imenujejo ta sad smokvo, Azijanci pa „banana“. S smokvo ni v nikakoršni zvezi, po podobi pa je klobasica. Štiri plemena tega sadu se nahajajo: velike, majhne, boljši in slabši. Obdana je s tenko zeleno kožico, ktera se rada dá odlupiti, vidi se, kakor bi bila napolnjena z debelo kašo, v sredi pa so majhne, komaj znatne peške. Okus je sladko kisel, pa zeló prijeten. Ta sad je navadno pri kosilu in večerji na mizi. Ne raste pa na drevesih, ampak na dva moža visocem germovji, ki ima silno velike in široke liste, na sredi pa je debelo steblo. Ker je pérje tako silno veliko, menijo nekteri, da sta Adam in Eva ga rabila za obleko.

Več družih sadežev, ki niso nič posebnega, pa ne omenjam.

Na otoku Goa tudi poper raste, pa ne v taki množici, kakor v Kalkut-i in na Malabar-u. Popper tako raste, kakor pri nas hmelj, ovija se in sad je podoben majhnim grozdom, s početka z zelenimi, potem rudečimi jagodami. Azijanci prevrejo jagode, zaradi tega so černe, to pa storé, kakor sem slišal, da ne morejo popra nikjer

drugej saditi. Pérje poprovo je podobno beršljinovemu in pripovedovali so mi, da poper, ako ga je v hramu veliko nasutega, vino poserka, ako je tudi v hramu shranjeno (?). Gotovo je le, da poper mokroto zeló na-se potegne, tako zeló, da postane na poti iz Azije v Evropo iz sto vaganov sto in deset vaganov popra.

Tudi kava najboljšega plemena tukaj raste, ne sicer veliko, ker ne prašajo posebno za njo. Pravijo, da je za te kraje kava premočna in preveč vročine dela, tedaj nezdrava; toliko bolj pa pijejo čaj, kterega dovajajo iz Kine.

Kupčija je večidel v rokah neverskih ali mohamedanskih Azijancev. Ne vém, ali Portugalci nimajo razumnosti, ali pa, kar je verjetnejše, premalo denarjev. Tudi ta čas, ko sem jaz ondi bival, so bili Portugalci ustanovili kupčijsko društvo, pa kmalo so morali vse skup popustiti. Nekaj pa kupčija tudi zaradi tega ne more cvesti, ker je dohod vsem tujim barkam odrečen. Vendar pa se v mestu Goa nahaja naj lepše blago iz vsih štirih delov zemlje. (Dalje sledi.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Nekaj za šolske kroge in učeni svet.) Sv. Oče Leon XIII so 21. listop. pisali pismo kardinaloma Pečči-u in Zigliar-u, ki sta predsednika akademije sv. Tomaža Akvinskega. To učeno napravo so sami ustanovili in pričela se je mesca majnika t. l. V tem pismu veselo omenjajo, da že zdaj se kaže sad te naprave. Povdarjajo pa, kako je njih volja, da ne le pomnoženje učenosti v družnikih in učencih je njih namen; temuč goje in pospešujejo naj se znanja vsih reči, kar se človeštvo navadno uči; vravnava naj se tako, da nekteri trudi in djanja naj rodijo splošno korist za mnoge premnoge. Zakaj če kdaj, je dandanes potreba učenih móž za pomoč v preiskovanji važnih véd in resnice in za iztrebljevanje zmót in človeškega uma in serca.

Sv. Oče se zanašajo, da iz pridnega učenja starodavne modrosti bode naj boljši moč vplivala na človeško nravnost in v politiške naprave. Naj toraj družniki in gojenci pri svojih vsakdanjih naukih pazijo z vso marljivostjo, kaj je v posameznih strokah človeška delavnost iznašla in na dan spravila, ktere resnice se posebno napadajo, in pa s kakim namenom in s kterimi zvijačami. To je potrebno, da se vé z nasprotniki na ravno tem polji in s primérnim orožjem boriti se. Treba je vediti, kakošni z védo sklenjeni ugovori se pri raznih narodih na dan spravljajo. Prav veliko bode k temu koristilo, da se v slavnem rimskem mestu o primérnem času na svitlo dajejo modroznanski in bogoslovski spominiki (komentarji) tega, kar se godi in dela v akademiji; bodo naj to spominiki, vredni rimske učenosti, ki naj se za daljne prihodnje čase ohranijo.

Želeti je še tudi, pravijo sv. Oče, da se število gojencev množi in naj bi se iz raznih okrajin blagi in upni mladenči vabili, da pridejo za čas v Rim, se vdeležujejo akademiških naukov in se z mnogo učenostjo obogatene kdaj v svoje dežele vernejo ter z razširjanjem naukov tudi drugim koristijo.

Slednjič se sv. Oče sami hočejo tega dela naj obilniše vdeleževati, sami prejmejo varstvo (protektorat) akademije sv. Tomaža Akvinskega, vložiti hočejo potreben denar, da se iz njegovih letnih prihodkov omenjene akademične pisma na svitlo dajejo, vredne bukve nakupujejo, in kar bo moč, podpirajo se tudi mladenči, ki bodo iz družih okrajin prihajali v Rim zaradi poduka v akademičnih naukih. —

S to priliko bode pristavljena beseda naši šolski mladini.

Preblagi slovenski mladenči! Primite se resno in serčno šolskih nauk, zakaj vse Vam bode v malo letih koristilo, kar je poštenega; mislite pa tudi na svoj prihodnji poklic. Svet je širok in pota se zdaj urno obhodijo, ter klicani bodete na vse strani, morebiti celo v oddaljene dele sveta. (V kratkem ima zopet eden naših domačinov odriniti tako daleč na tuje, da bo morebiti več mescev potreboval, predno dospě do tje — na naj južniše afrikansko obrežje.) Berite mične in koristne dopise iz daljnih krajev (kakor sta n. pr. iz Gaze v Sveti deželi, in iz Bosne o naših bratih v predzadnji „Dan“), učite se med drugim tujih jezikov, slovanskih in družih, pa raznih věd za imenitni poklic, ki si ga bo morebiti marsikteri izmed Vas izvolil, ali si ga je že; pustite pa mehkužnikom, slaboumnežem in publim vertoglavcem neslane romane in druge mesenosti, ki serce in um kazé. Dobro obračajte ure hitro begočega življenja, Vas pa med tem čakajo še tehtne naloge, ki jih morate dobro rešiti, in med temi je naj prvo zagotovljenje Vaše prihodnje sreče.

Iz Ljubljane. („Pastoral“ dr. Andr. Gassner-ja.) Ravno je na svitlo prišel 3. sošitek, str. 321 – 480. V tem delu je med drugim važna obravnava o brevirji in velik del tudi že o sv. maši. Naj nekatere reči omenimo:

Zastran časa n. pr., kar mora tako vsak duhoven vediti, je povedano, da kakor je za poseben dan vse določeno, se mora tudi v ravno tistem času opraviti. Kdor bi hotel n. pr. za kaj časa naprej ali pa nazaj opraviti, zunaj kakor je določeno, bi ne veljalo, in prekeršil bi svojo ostro dolžnost. Tukaj tedaj ne velja izgovor, da pri „Bogu ni nič časa“. Če ga ni pri Bogu, je pa pri nas, ki smo dolžni moliti, in sicer posamezne officia v tistem času in tisti dan, kakor je sv. Cerkev določila.

„Sacrosanctae“ se mora obmoliti klečé (Leon X), sicer se ne dobi ondi zaznamnjana milost; le kateri zaradi bolezni klečati ne morejo, so izločeni po indultu Pija IX. (Decr. Urbis et Orbis 7. Jan. 1856.)

Ako kdo po zmoti ni začel pravega officiuma moliti in se vmés zmote zavé, ni dolžan že obmoljenih delov ponavljati, temuč, ko zmoto zapazi, naj od tam naprej opravlja predpisane dnevnice, do kamor je došel z nepravim officium om; kar je posebejnega, n. pr. Lectio-nes II. Noct., se svetuje dopolniti. (Str. 400.)

„Anticipiranje“ za „Matutinum“ in „Laudes“ je prav za prav dopušeno le za osebo (privatno) molitev, ne pa za očitno opravljanje v koru.

Tisti redovni duhovni, ki so ob enem župniki ali namestniki, opravljajo sicer dnevnik in privatne maše po direktoriju svojega reda; pete maše in zlasti farne maše ob nedeljah in praznikih, dosledno tudi slovesne večernice in druge očitne opravila pa opravljajo po škofijskem direktoriju. (Decr. 23. Maji 1846.) Str. 396.

Pastirstvo Gassnerjevo izhaja v veliki osmérki in bode obseglo kacij 6 sošitkov po 80 kr. Vsak sošitek ima 10 pól in pride na svitlo vsakih pet tednov, ter bode delo spomladi 1881 zveršeno. Naj bode v novič gorko priporočeno.

Iz Ljubljane. (Predstavljanje Kristusovega terpljenja v gornjem Amergavu na Bavarskem. [Dalje.] Juda Izdajavec.) Kot predpoda tega žalostnega djanja smo vidili Jakopove sinove, kateri prodajajo svojega brata Jožefa za 20 srebernikov. Pevski kor prepeva, kako je tudi Juda Iškarijot prodal svojega Gospoda za 30 srebernikov, ter tako s svojim žalostnim zgledom pokazal, kako resnične so besede sv. Duha, kateri nas uči, da ni nič nevarnišega, kakor denar ljubiti, ker tak človek ima

tudi dušo na prodaj. Pesem, katero je pevski zbor pri tej predpodi prepeval, se glasi:

Recit:

O groza! stresa mi vse ude!
Kam, Juda, tebe divja strast dervi?
Al' ti izdal boš Jezusovo Kri?
Izdal!.. ne veš, kako strašno je to!
O boj se šibe hude, hude, —
Maš'vanje z néba bo prišlo!

Arija:

Zmed vas izdal bo eden mene!
To trikrat rekel je Gospod, —
K izdajstvu lakomnost ga žene,
Beži me zdaj že od tod.
Oh zvoljen eden in izbran —
Po njem bo Božji Sin izdan!

Zbor:

O Juda, Juda, koljka zloba!
Nikar, nikar tega ne stor'! —
Zastonj!... že tira ga hudoba,
Že teče v farizejev zbor
Obnavljat zdajci strašni čin,
Ki skrunil kdaj je Dolaín.

Alt-arija:

Kaj daste za mladenča nam,
So rekli bratje, ga damo;
Vzemite vi ga sabo!
In srebernikov štirkat pet
Hitijo bratom tujci štet',
Vzemo ga v svojo rabo. —

Kaj plačate, kaj daste mi,
Veli Škarjot, prijatli vi?
Izdat' ga vam me mika?...
Za srebernikov trideset
Stori se kervna zveza spet:
Izdal je Učenika!

Zbor:

To černo djanje Judeža
Podoba gola je svetá.
O kolikrat veliki, mali
Bogá ste svojega izdali!
Na Jožefove brate se —
Na Judeža hudujete;
In vendar hodite njih pota:
Zavid, sovraštvo, lakomnost,
In kar podira tvo blagóst,
So tudi vaša zmota.

Pevski kor odstopi, zagrinjalo se vzdigne in zagledali smo judovski veliki zbor, kateremu sta predsednika Ana in Kajfa. V zbornico stopi zdaj Judež s prazno mošnjico. Vsi veseli so mu obljubili in dali 30 srebernikov, ako jim Jezusa v roke pripravi. Dajo mu veliko druhal vojakov in beričev, da pojde z njimi Jezusa lovit. Juda prešteje denar, ogleda vsaki srebernjak posebej, če ni ponarejen, zarožlja veselo z mošnjo in zakliče: „Danes še bo v vaših rokah“. Vojaki in beriči vzamejo meče, sulice, kole, vervi, verige, da bi se jim Jezus ne mogel ubraniti; vzamejo baklje in svetilnice, ker je bilo že pozno v noč, da bi se jim Jezus ne mogel skriti. S to veliko druhaljo vojakov in beričev se vzdigne Juda Iškarijot že pozno ponoči iz Jeruzalema, in jih pelje na Oljsko goro Jezusa lovit. Ko je bil Juda z vojniki in beriči odšel, so pismouki, farizeji in starašini ljudstva hitro se razšli po Jeruzalemu, ter najeli in podkupili krivih prič, da bodo pričale zoper Jezusa, kadar ga pripeljejo; zakaj želeli so ga v smert obsoditi tako, da

bi se vsaj po zunanem in na videz pravično zdelo. Ko so dovelj krivih prič dobili, se zopet zberó ter v zbornici Kajfovi Jezusa pričakujejo, od ktere strani da jim ga bodo prignali poslani vojaki in beriči.

Zagrinjalo pade, pevski zbor stopi na oder in naznanuje popevaje pričetek Jezusovega terpljenja na Oljaski gori. Med petjem se je zagrinjalo vzdignilo in vidili smo prelep vert, v njem pa Adama oblečenega s suknjo iz kož, in je z lopato v roki zemljo obdeloval; blizu njega sta dva otroka ternje in osát rovala iz zemlje; mati Eva pa je najmlajšega otroka pestovala. Kazalo se je v tem spolnovanje Stvarnikovih besed: S potom na obrazu boš jedel kruh; ternje in osát ti bo rodila zemlja itd. Pevski zbor je to predpodobo oziraje se na kervavi pot Kristusov na Oljski gori tako-le popevaje razkladal:

Tenor-recit:

Grizljaj, ah! zavžil je Juda,
Ko imel Gospod je zbrane;
Vest ga grizla je prehuda,
Satan pa že v njega gre!
Kar si sklenil, stor' precěj!
Reče Kristus Judu zdaj;
Iskarjot pa iz dvorane —
K judom Judež hitel je,
In izdal je Jezusa.

Tenor-recit:

Že skoraj, skoraj se zverši
Pregrozno černo djanje,
Nocoj — še sredi te noči
Bo Judež spolnil zdanje!

Zbor:

O pridete, le prid'te vsi,
In glejte, kaj Bog Sin terpi;
To vidi noč, to vidi dan,
Kaj se godí:
Sovražnikom je že izdan
V Getsemani.

Alt-arija:

O bridkó, o grenkó
Je Adamu b'lo!
Gosti poti mu obraz
Zalivali so ves čas.

Zbor:

To nasledek je pregrehe,
Vkletev stiska revni svet;
Toraj pri vsem grenkem potu
Perst je skópa v vsakem kotu,
Sad je s svetom vred uklét.
(Zagrinjalo pade.)

Alt-arija:

Jezusu takó je b'lo,
Ko kervav je pot potil;
Znoj kervavi mu gostó
Z udov vsih je lil.

Zbor:

To terpljenje za pregrehe
Na-se vzél je Božji Sin,
Boj bojuje Jezus častni,
Nas očišča v kervi lastni,
Kelih pije bolečin.
(Dalje sledí.)

Iz Štajerskega. (Dvestoletnica.) Pri sv. Jožefu nad Celjem so oo. Lazaristi obhajali 200letnico, odkar je bila zidana ondota cerkev sv. Jožefa. V ta namen so dobili iz Rima popolnoma odpustke za obiskovalce. Pričeli so slovesnost milgsp. škof lavantinski 15. listopada

zjutraj ob 6 s himno k sv. Duhu, in nasledovala je prelepa pridiga g. kanonika Kosarja. Ob 10 so sami škof pridigali in potem imeli pontifikalno mašo. Vsih 15 dni do 28. listop. so bile sleherni dan po 3 prav primerne pridige, pa ob 6 in 10 sv. maša. Spovednice so bile dan na dan od silnih množic obdajane, le premalo je bilo spovednikov; 9 nas je bilo stalnih, sem ter tje so prišli še kaki drugi na pomoč. Tudi v mestu v farni cerkvi in pri oo. kapucinih so spovedovali prav marljivo. Ko bi bilo po 30 spovednikov vse dni, bili bi komaj zadostovali preobilni množici, ker premnogi so želeli opraviti dolgo spoved. — Bog bodi hvaljen za preobilne milosti, ki jih je delil v tem blaženem času!

Iz Jeruzalema in iz Ljubljane. Iz Jeruzalema naznanja po vsem svetu čislani konvertit Ratisbon to-le spomina vredno dogodenco: Dobroserčen izraelec, ki prodaja protestanške biblije, je imel to serčnost, da je svojega sina dajal v (katoliško) šolo naših bratov za keršanskimi nauki. Zarad tega je vstal hrum med protestanškimi župniki. Kričali so: Precej se mora otrok odtegniti iz teh pr-tih šol, ali pa bomo očetu zaperli živež! In uzeli so otroka preč neutegoma. — Ta ljubeznjivi deček, pri kacih 12 letih, je ostanek tistega dneva v to obernil, da si je iz darov, ki jih je v spodbudno pohvalo sprejel od protestantov, najél konja in ga je jahaje dervil sem ter tje. — Zvečer grem od št. Petra (Ratisbonova naprava za dečke blizu Jeruzalema) proti samostanu „Ekce-Homo“ in iti mi je bilo čez muslimansko pokopališe, kar se približam derhali gledavcev, ki so en grob obdajali. Poprašam, kaj se je pripetilo in zagledam otroka vsega v kervi, ki je ravno-čemerl na grobu nekega nevérnika... Bil je tisti otrok, kterega so bili ravno tisti dan protestanški duhovni odpravili iz šole „dobrih (katoliških) Bratov“. Konj, ki ga je bil zasédel, se je splašil, dečka vergel in mu glavo razbil. —

V Ljubljani se govori, da protestanški pastor je staršem treh protestanških hčérk tako dolgo prigovarjal, da so otroke uzeli iz nunskih šol in jih dali v protestanško šolo... Prašanje: Ali si tudi katoliški toliko prizadevajo, da bi katoliške otroke, ki po nespremišljivosti staršev hodijo v protestanško šolo, iz nje spravili v katoliške šole?

Iz Jeruzalema. (Pervo sv. Obhajilo. Šola. Naprava sv. Petra; nova cerkev v nji in prelepa slovesnost. Snaga v cerkvah tam, in nesnaga pri nas!) V praznik sv. Magdalene so naši otročiči naprave Ekce-Homo doživeli srečo prvega sv. Obhajila. V prešnjih časih so mlade deklice, posebno v Sveti deželi, to véliko pobožnost opravile brez kake očitne priprave. Hvala redovnicam sv. Jožefa, gospém Nazarenčankam in Sestram sijonskim, se zdaj njihove gojenke za prihodnje rodove resno podučujejo v skrivnostih sv. vere. Med letom se redno učijo keršanski nauk, primerne poskušnje in duhovne vaje jih na to pripravljajo in vravnajo jih tako, da kar je le moč z naj lepšim srcem pristopijo k mizi Gospodovi, in tudi kerstno obljubo obnové tisti dan. Prizadevamo se ta veliki dan storiti tako slovesen in ginljiv, da se vtis nikoli več ne izbriše iz njihovih senc.

To leto je naš dragi sobrat č. g. Herman Švarcer, duhoven iz bratislavske škofije, opravljal ta angelski misijon pri naših sirotinskih otrocih v napravi „Ekce-Homo“. Rešil je svojo nalogo z gorečnostjo in ljubeznijo dobrega pastirja in z veseljem smem zaterdit, da dušice naših sirotic so se svetile v nedolžnosti in blagi luči.

Malih izraelskih in muslimanskih otročičev, ki hodijo v našo zunanjo šolo, je 70... Škoda, škoda, ker nimamo prostora, da bi jih več sprejeli. Treba bi bilo prostore razširiti, — zidati! Toda milošénj ni več...

Povem naj, da tudi jaz stradam, se izstradam, ker več kot 300 železcev imam po tri- ali štirikrat na dan nasititi. O, imejte usmiljenje, ne pustite me lakote umirati!

Devet in dvajseti dan rožnika, ki je v letnikih sv. Cerkve na Francoskem bil tako žalosten dan, in ki je serca vseh katoličanov tako globoko ranil, ker užalil je vekovečno postavo vestne svobode, ta nesrečni dan, s katerim se je pričela doba slepega preganjanja zoper Cerkev Božjo in njene služabnike — ta dan je bil pa za nas tukaj v Jeruzalemu, pod turško vlado, v obliči musulmanov in vseh drugoverskih ločin: dan prave svobode, ne pa svobode v praznih govorih, lažljivih besedah, komedijantovskih deklamacij, temuč prave prostosti v djanji in v resnici.

Bilo je patronstvo naše nove šole za umetnosti in rokodelce, praznik sv. Petra. (Op. Ta šola je g. Ratisbonu živo živo pri sercu in želi jo na vso moč na noge spraviti. Vr.)

Ta dan je bila blagoslovljena nova cerkev v tej napravi, — v tem ko so ravno ta dan po vseh francoskih mestih druge cerkve po policiji bile zaklepane!

Akoravno je bilo 40 stopinj vročine je prišel že v predvečer ljubeznjivi gospod general vikar Paskal Appodio, ker patrijarha ni bilo doma, k sv. Petru, ki je dobro četert ure zunaj mesta. Obdan z obilnim duhovstvom je po cerkvenih obredih blagoslovil za Božjo službo odmenjeni prostor. Tako so se 29. zjutraj smele pričeti ss. maše, ki so se vertile brez prenehanja na obéh oltarjih, namreč Naše ljube Gospé Sionske, in presv. Jezusovega Serca. Veliko mašo je imel prečast. g. kanonik Kodere, in po evangeliju je sloveči č. P. Estrate imel krepko pridigo od sv. Petra po besedah: „Ti si Skala, in na to skalo bom zidal svojo Cerkev... in vrata peklenške je ne bodo zmagale.“ Častiti Pater nam je skazoval prečudno spolnovanje te božje obljube skoz stoletja in naj strašnejši preganjanja, ki so pa vse zverstoma omagovale ob znožji Petrovega prestola; in kazal je, kako je sv. Cerkev sredi med razdivjanimi viharji zmeraj terdna stala na svoji nepretresljivi skali; in ko je prišel na novejši preganjavce, jih je že naprej pozdravil kakor take, ki bodo na glavo padli. Vsi zbrani so bili ginjeni s tako glatkim in prepričavnim govorom.

Ta za nas tako predragi dan so nam vse jeruzalemske gosposke in vsi duhovni vseh cerkvenih redov sv. mesta dajali dokaze svojega sočutja in ljubezni.

Družine naših otrok so zaporedoma hodile obiskovat novo cerkev sv. Petra, ki pa je prav priprosto in zmerno opravljena. Skoro vsega se še pogreša, ornamentov, svetih posód, cvetličja, pogrinjal (tepihov, kakoršni so navadni na Jutrovem, kjer ljudje ne čofajo in ne pljujejo tako nesramno, kakor po naših cerkvah, zato so zlasti boljši cerkvice redovnic tako lepo snažne in čiste, „kakor da bi jih iz škatljice vzel“. Ako tedaj hočete kaj lepega in spodobnega se navaditi, Slovenci, opustite ostudno pljuvanje in onesnaževanje Božjih hiš. Vred.) itd. Pogrinjala nam je za to priliko posodila pridna Sestra zakristanka cerkve Ekce-Homo.

V prvič se je prikazala zastava cerkve sv. Petra z balkona s papeževimi barvami (belo in rumeno), in na obéh straneh ima znamenje družbe N. lj. Gospé Sionske, pa s pomenljivim razločkom: namesto na M stoji križ na ključih; krog ternjeve krone se bere na eni strani zastave: Institutio S. Petri (Naprava sv. Petra); in na drugi: Pasce oves meas (Pasi moje ovce).

Prečastiti gospod kustos Svete dežele P. Gaudens, obdan z veliko asistencijo, je na večer dal slovesni blagoslov z Najsvetejšim. Petje je bilo izvrstno, oskerbljevano od mnogih gg. duhovnov, redovnikov itd. Splošno razsvetljenje je slovesnost doveršilo.

Ne le cerkviča, ampak tudi sploh rokodelska naprava še vsega potrebuje.

M. A. Ratisbon.

Božičnica. *)

Mesija, Dete ljubljeno
Je rojeno
V presrečnem mestu Betlehem,
Za odrešenje vsem ljudém.

V priprosti tam ovčarnici **)
Krotkó leží,
Na slamico položeno,
In v jaslích zapuščeno.

Spoznala pa živinica
Je Jezusa,
Da je to Dete pravi Bog,
Ki nas rešilo bo nadlog.

Sem prišli Kralji so trije,
Sveti možjé;
Prinesli so darilica:
Kadila, mire in zlatá.

Pristopimo še mi lepo,
Podarimo
D'nes dušo, telo Jezusu,
Gospodu zdaj rojenemu.

Za Dete se zahvalimo
Vsi prelepo;
Še Materi brezmadežni,
Mariji večno zvoljeni!

Si Dete božje, ljubljeno,
Pohvaljeno.
Naj večno slava ti doní
Od angelov in vseh ljudí.

S. Gaberc.

Božična.

Ker zapustil si Očéta,
V revánjo prišel tega svéta
Grešne duše — nas iskat;
Kaj za to Ti bomo dali,
Jezušek premili, zali,
Nam preljubi tisučkrat?

*) Po napevu in namesto: „Eno je Dete rojeno“. Naj starejših pesni ena je „Eno je Dete rojeno — oj rojeno“ itd., med Slovenci štajarskimi domača; pa škoda, ker je po obliki taka, da za sedanjí svet več sposobna ni. Napév pa je prav lep in poljuden. Da se toraj napev ohrani in Božje Dete slavi, lotil sem se popravka, ali zložil po večem izvirnico: božičnico po starem napevu in dám jo na pokus. Pis.

**) Po naši misli naj bi se ta verstica glasila tako-le: „V priprosti tamkaj štalici“. Besede štala, štalica se bomo skoro ravno tako težko ogibali, kakor besede hiša, ki je tudi izvirno tuja (casa, haus, madj. háza itd.), pa v mnoge jezike sprejeta, kakor tudi štala; v stari božični pesmi kakor tudi v katekizmu je „štalica“ neogibljiva; nobena druga se ne prime serca. Presiljeni „purizmi“ so tatovi navedenega vtisa, ki včasí skazijo vso pesem, kakor ravno tisti ali pa nečimerna in nenavadna pronuncijacija vso pridigo. Vred.

Angelci Ti pesmi svete,
Živo, živo za-Te vnete,
Vsi navdušeno pojó;
In pastirci iz dobrane
Ti pastirju čede prave
Lepih že daróv nesó.

Ljubo Dete, mi Ti damo,
Kar uboge réve imamo:
Damo gorke tri solzé.
Res, darilce to je malo,
Ali Ti ga darovalo
Vroče naše bo sercé.

Perva naj bo solza hvale,
Da nebesa so Te dale,
Božji in Marijin sad!
„Glorja in ekselsis“, slava!
O Marija, bodi zdrava!
Češen Jezus, naš zaklad!

Druga naj bo solza tuge.
Glej nas, Dete, greha sluge,
Pa skesane pred Teboj;
Oh, odpusti, vse odpusti,
„Vas odvežem“, nam izusti,
Daj nam, Dete, mir nocoj!

Tretja solza je ljubezni.
Duša, tukaj se pogrezní,
Moč ljubezni premišljuj. —
Bog neskončno modri, sveti
V jasnih postelj če imeti:
Hvali, ljubi, občuduj!

To so dári, Ti pa Dete,
Skozi jaslica presvete
V svetlo pelji nas nebó,
Kjer Ti Kralju v večni diki
Angeli in vsi svetniki
Glorjo vekomaj pojó.

P. Š.

Razgled po svetu.

Na Dunaj je novi papežev poročnik monsign. Vanutelli došel 18. t. m. Judinja „N. Fr. Presse“, kakor piše „Vaterland“, mu je že pred 14 dnevi svoj frama-sonski pozdrav naproti vergla („Prosti zidarji“, prav za prav mavtarji, imajo namreč zmeraj kéljo z blatom v roki in zlasti na vsacega vplivnega katoliškega moža pést blata veržejo, da bi ga ob potrební vpliv pripravili pri katoličanih in nekatoličanih.) Pobral je dunajski čofač svoje blato iz sovražljive „Indep. Belge“. Temu nasproti pa zmérni „Journal de Bruxelles“ ne more prehvaliti novega poročnika. Njemu je Vanutelli miren mož, izgled mašnikov, izverstno izobražen po bogoslovskih vedah in po popotvanjih v daljnih deželah, v Mexiki, Peruanskem, Equadoru, Angliji in Nemškem. Njegovo poslanstvo v Belgiji je bilo zedinjeno z naj večimi pritežnostmi pod vlado frajmavarskega Frère Orbana; vendar nikoli ni odstopil od svojega modrega, previdnega in mirnega obnašanja. Vanutelli belgiškim liberalcem ni bil po volji, ker bil je nuncij papežev in ker je liberalstvo ravno to, kar je protikatolištvo.

Dunajski srenjski odbor, ponižni prijatelj vesoljnog judovskega časništva („Allerwelts-Juden der hiesigen liberalen Presse“, pravi „Vaterland“) si je perste ope-

kel, da ga utegne dolgo skeléti. Odmenjal je zbor cesarjeviču Rudolfu o slovesnosti njegove poroke napraviti leskeč ples (bal), zraven tega se je pa tudi nekako nevišečno vtikal v to, kje da je vis. ces. dvor naročil svatbene oprave. (Lažnjiva govorica je krožila, da nekaj tudi v tuji deželi.) Ravno med obravnavami o teh zadevah pa mestni župan po ministru Taaffe-tu dobí sporočilo: Da presvitli cesar v svojem in v cesarjevičevem imenu ne sprejmejo ponudbe, in želé, naj bi se za to odmenjeni denar obrnil za revne in stradajoče na Dunaju; k večjemu pospehu tega namena darujete Nj. Veličanstvi cesar in cesarica 20.000 gl. in gospod nadvojvoda Rudolf tudi 20 000 gl.

Pohvala je zagermela nato od vsih strani, precej potem pa tako strastne in žive debate (pogovori), da župan dolgo ni mogel do besede. Čutili so blezo, meni „Vtld.“, da so bili v prešnji seji predaleč segli. „Kdor iše, ta najde“, pravi pregovor.

V Alvinczu na Sedmograškem so zasačili ponarejevalca bankovcev Beni B., ki se je lažnjivo imenoval Andr. Deak a. Osemdeset žandarjev je obdalo njegovo hišo, on pa se je vanjo zaplankal in ponarejene bankovce sežigal, v tem ko je njegova žena skoz okno streljala. Še le, ko so žugali, da bodo hišo zažgali, se je podal hudodelnik; pa bankovci so bili že požgani, le mašino in drugo pripravo so še našli. — Taki goljufi s ponarejanimi papirji ne pomislijo, da oni niso le samo sploh sleparski tatovi, temuč da tudi drugi, kateri ponarejeni denar nevedoma sprejemajo in se pri njih najde, pridejo v grozovite zgube. Dandanes se tako dela, da bi se vera v naj več krogih, kar je moč, ljudém iz serc iztergala in zaterla; kjer pa vere ni, tam ni vesti, tam je brezno vsih krivic, pregreh in hudobij. Zato je srečna in mirna država brez vere nemogoča, in vsi, kateri vero tarejo in brezverstvo pospešujejo, zaslužijo ravno tako in še temnejši ječo, kakor goljufi in ponarejevalci bankovcev.

Rimsko. Pri imenovanji armenskega patrijarha Hassuna za kardinala so sv. Oče omenili zmeraj več število znamenj, ki dajejo up, da se jutroviski kristjanje kmali povernejo v katoliško Cerkev. Pohvalili so Hassuna, ki ima veliko zaslug v tem, da se armenskemu razkolstvu konec storí, in rekli so, da v Hassunu hočejo počastiti vse jutro-deželske katoličane. — Potožili so pa o tej priliki sv. Oče zaradi žalostnega sedanjega stanú sv. Cerkve, ki je prisiljena vedno vojskovati se za svoje pravice, za svojo svobodo in čast zoper prederzne nasprotnike, ki napadajo njo in njene naprave, narodom pa dajejo krivične postavbe v škodo vere in duš zveličanja.

Rimsko. Deržavni tajnik za cerkveno premoženje je od sv. Očeta imenovan kardinal Ljudovik Jakobini; predstojnik za apostoljske dvore pa je poterjen kardinal Lovrenc Nina. Ob enem je kardinal Jakobini postal predsednik zboru za sv. Oficij, nauke, škofo in redovnike, — kardinal Hassun pa predsednik zboru Propagande, obredov in indeksa. V cerkveni obleki bode kardinal Hassun po nekoliko ohranil jutrovo-armensko šego, v drugem se ravnal po družih kardinalih.

V gnjili novi Italiji sta se zopet službi odpovedala: minister za nauke De Sanctis in veliki tajnik Ternerelli.

Vradna tatvina. V ministerstvu za očitne dela je eden vradnikov ukradel zvezček 18 tisuč lir in namesto tega podtaknil zvezek družih papirjev enake teže. „A bove majore discit arare minor“.

V berlinski zbornici je te dni neprestrašeni učenjak dr. Winthorst očital med drugim: da v višjih in nižjih

žolah gospoduje materijalistički duh nejevere, in da središe v zbornici ima toraj dolžnost svojo pri-težnost obnoviti. Taki učeniki res niso profesorji, am-pak pravi volkovi v učenjaški koži, kateri se ne smejo terpeti med pošteno mladino, temuč odpravijo naj se v samoto med volčjo zalego, tam naj tergajo in koljejo svoj volčji rod; ne pa sinov keršanskih staršev!

Cret in sud zveste molitve.

Zahvale.

Št. 1. Na živo priporočevanje k sv. Antonu Pad. sem dosegla nepričakovano dobroto, dalje pa sem bila na priporočevanje k N. lj. G. in k sv. Jožefu dosegla pomoč, da zelo hude nadloge ložej prenašam. Za vse to bodi vekomaj hvaljen dobrotljivi Bog, češena M. D., sv. Jožef in sv. Anton!

Iz Ljubljane.

J.

Št. 2. Češena bodi Marija za mnoge prejete mi-losti!

V Celji, mesca grudna 1880.

M. P.

Št. 3. Več mescev v glavi in v persih bolna, sem po prošnji N. lj. G. zadobila zopet zdravje. Bodí hva-ljena N. lj. G. presv. Serca!

V Celji, mesca grudna 1880.

B. R.

Št. 4. Neozdravljivo bolna na persih (za rakom) sem se sama in po prijateljicah priporočala v molitev k N. lj. G., z obljubo, očitno razglasiti, če bo boljše; in po drugi 9dnevni se je jelo na bolje obračati, ter sem zdaj že skoraj iz nevarnosti. Naj serčniji zahvala N. lj. G. presv. Serca!

Iz št. V. na Dol.

M. H.

Št. 5. Preserčna zahvala N. lj. G. presv. Serca Mariji v Ditrihovem in sv. Jožefu. Kar je zdravniška zvedenost za nemogoče spoznala, to se je doveršilo; ra-bila se je voda iz Lurdov in iz studenca v Ditrihovem, od Marije same posvečenega, in po opravljanji devet-dnevnice in rožnega venca. Vsa pretežnost, vse dušne in telesne težave so prešle, povernil se je zopet dušni mir in zdravi um, veselo zadovoljno serce.

Iz Kranjskogorske duhovnije na Gorenjskem.

J. K.

Prošnje.

V molitev goreče priporočeni: Nekteri otročiči, ki bodo v slabi priliki za vselej zgubljeni, če jih Marija ne reši. — Neka zakonska zadeva. — Oseba v velikih zadregah in težavah, posebno tudi z vso družino, pri-poročena N. lj. G. in sv. Jožefu. — Za smert bolna, ako je Božja volja, za zboljšanje. Usliš. se razglasí, če bo doseženo. — Hudo bolna oseba.

Bratovske zadeve.

Nameni in priporočevanja pri sv. maši in sploh v molitvi za mesec gruden 1880.

I. Glavni namen: Izročenje slovenske mla-dine v Jezusovo in Marijino Serce in v priprošnjo sv. Jožefa za varstvo zoper poboje in nečiste znanja.

II. Posebni nameni:

27. grudna. Sv. Janez evang. Priporoč.: Mladenči. Cerkev v mali Aziji. Dobra spoved nespokornikom.

28. Nedolžni otročiči. Pripor.: Obvarovanje malih pred pohujšanjem. Cerkev v Sveti deželi. Spreobrnjenje trinogov.

29. Sv. Tomaž Kantuvarski, zarad pravice umorjen od potuhnežev pri oltarji l. 1170. Priporoč.: Deržavniki. Angleško. Spreobrnjenje tistih, ki se to leto niso s Bogom spravili.

30. Sv. Rajner, škof v Ogleju. Priporoč.: Spre-obrnjenje framasonov, posebej laških. Umirajoči. Pri-prava na novo leto.

31. Sv. Silvester, papež, je vladal 21 lét. Krist-jani so dobili očitne cerkve, Jezusov križ je bil najden, sužnjost odpravljena, prava vera povzdignjena po Kon-štantinu v spodobno čast. † l. 335. Priporoč.: Zahvala za dobroto leta 1880. Sv. katol. Cerkev. Duše v vicah.

Male duhovne vaje.

Za mertve. Kdor zvečer o Marijnem zvonjenji klečé moli očenaš in češena-Marijo s pristavkom: „Gospod, daj jim večni mir, in večna luč naj jim sveti“, zadobi vselej 100 dni odpustka; enkrat v letu pa popolni od-pustek pod navadnimi pogoji, ako to opravlja celo leto.

Listek za raznoterosti.

Jezusček.

Ježček mili
Bod' češen!
Mi preserčno
Zaželjen.

Pridi, pridi,
Gospoduj;
Vedno vari,
Očišuj!

Kot si prišel
V jaslice,
Pridi v moje
Serčice!

Pridi, vnemi
Plam goreč,
Da za Té
Ne vgasne več!

Radoslav.

Sv. maša bode ss. nedolžnih otročičev praznik za družnike ob 8 v uršulinski cerkvi; popoldan ob 4 pa litanije. Udje zamorejo zadobiti popolni odpustek, ako vredno opravijo spoved in sv. Obhajilo in pri bratovski maši molijo v namen sv. Očeta. Po tem naj bi se druž-bice tudi drugod ravnale.

Prelepa božičnica je bila 23. t. m. ob 4 popoldne v dekliški sirotišnici; — 28. t. m. ob 5 popoldne pa bo božičnica Vincenc. družbe v Alojzijevisu. Obéh na-men je korist sirotam.

† Marija Okorn, ranjc. verlega duhovna Aleša Okorna sestra in sorodnica r. P. Benvenuta, neutrudljiva strež-nica bolnikov, je uni teden umerla, stara 83 lét. Bog ji daj večni pokoj.

Umerla je po kratki bolezni 22. t. m. ob 1/2 7 zju-traj gospodičina Terezija Vrišnik (Medijatova Rezika) v 36. letu svoje starosti. Pogreb bode 24. t. m. ob 3/4 3 popoldan. Naj bode blaga ranjca vsim znancem in pri-jateljdom v molitev priporočena.

Č. P. Beda (Vestenek), iz trapistovskega reda v Banjaluki, se je iz Ljubljane podal na Dunaj in od tam v Banjaluko. Od onod se ima verniti zopet v Ljub-ljano pred svojim odhodom v južno Afriko.

Iz Kroke. (Zahvala.) Veliko je Kropa lepega in drazega od domorodcev za cerkve že dobila; zdaj pa ste še darovale za naše farno pokopališe dve sestre R. in L. Smrekar prelep velik križ iz železa zlit, visok 16'. Podoba je vsa pozlačena; kamen, na katerem stoji, je 4' visok; vse stane dve sto pet in štirideset gold. Storile ste to lepo djanje sami od sebe brez nagovarjanja, iz

svojega prihranjenega zaslužka. Bog plačaj tisučero do-
broto res pravim keršenicam, ki živijo iz vere! Upam,
da mi ne bote zamerile v svoji ponižnosti očitne zahvale,
drugim v lepi izgled. *Janez Kapus, župnik.*

Pristavek. Došla nam je zahvala tudi od gosp.
J. E. Zupana v imenu mnogih družin, in naj toraj za
vse velja. *Vr.*

Javna hvala. Gospodična Franja Gestrin poslala
je prošlih danah 6 kazulah za crkve Franjevačke v Ba-
njaluki v Bosni, t. j. 2 crne, 4 različite barve, na kojem
daru, u ime mene, mojih sveštenikah i sve ovomjestne
občine katoličke budi liepa hvala! Živili darovatelji,
blagotvornici Bosanski crkavah!

U Banjaluki, dne 14. prosinca 1880.

O. Mariić Marko, župnik kat.

Rimsko. Sv. Oče so 3. grudna t. l. razglasili pre-
lepo encikliko za pospeševanje vstavov, razširjanje sv.
vere, sv. Detinstva Jezusovega in šol na Jutrovem.

Pasijonske predstave v gornjem Amergavu. Skor
vsi časniki so naznanjali, da je paraki kralj sam za-se
posebej si naročil omenjene predstave; pa to ni nič res.
— Druga laž je, da so gornji Amergavci imeli 2 mili-
jona mark prihodkov pri teh predstavah, bilo pa je le
dve sto tisuč mark, in to ni taka reč, ako se pomisli,
da po tolikih pripravah in stroških predstavljavci dobijo
le četerti del. — Tudi je laž, da glavni predstavljavci
hočejo na razvedrilo popotovati na Laško, česar nihče
ne misli.

Samomori se zopet grozno množijo pri postarnih
in celó skor še pri smerkovih, in o silovitih slepar-
stvih, goljufijah ter tatvinah se vedno sliši! Tako
se strahotno kaže gnjili sad lažiliberizma in pomanj-
kanja vere. Le norec, brezverec ali pa čisto zaguljen
nevednež v verskih resnicah je zmožen sam nad seboj
umor doveršiti. Če je ubijanje sploh smertni greh, je
pač uboj samega sebe naj strašnejši, ker taki sovražnik
samega sebe — sam sebi zaprè pot k pokori!

Amerikanska stava. V Delanu sta o volitvi ameri-
kanskega predsednika naredila stavo gg. Steffes in Deyer.
Steffes je djal: Hankok bo, Deyer pa: Garfield bo.
Naredila sta tako, da zgubivec bo dobivca na samokol-

nici (šajtergi) ko zmagovalca skoz mesto peljal in godba
ga mora spremljati. Ta zmaga se je imela obhajati
17. listopada. — Ali niso Amerikanci modri ljudje?...
Gotovo modrejši so z nedolžnim smehom, kakor pa
marsikteri pri nas, ki se za kurjo dlako na mertve
udarce bijejo — cmoki prismojeni!

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: Nekdo 1 gl. — Po č. P.
Angeliku 2 gld. — Č. g. M. Barlič 1 gl. — Č. g. Fr.
Groznik 2 gl.

Za pogorelce v Danjah v Soriški fari: Č. g. župnik
Bl. Artelj 2 gl. — Gosp. Leop. Čuk 5 gl. (po preč. g.
Idrijskem dekanu).

Za ubožno cerkev sv. Urbana in M. D. v Harijah:
Preč. g. K. Tedeschi 5 gold. — Pn. g. stolni dekan J.
Volc 2 gl. — Nektere osebe 60 kr. — J. K. 50 kr. —
Č. g. Št. Jenko v Podgrajah 1 gl. 30 kr.

Za Zagreb: Iz Rudnika po č. g. župniku A. Ker-
čonu 5 gl. — Preč. g. K. Tedeschi 5 gl. — J. K. 50 kr.
— Č. g. Mart. Sila 2 gl.

Za Sestre presv. Jez. Seica v Bosni: J. K. 50 kr.

Za sv. Očeta: Po pn. g. kan. P. Urhu 2 gl. — Iz
Št. Vida pri Zat. 15 gld. — Ter. Pirc 2 gld. — J. K.
za novo leto 1 gld., proseč sv. blagoslova za vso dru-
žinico.

Za bulgarski katol. misijon v Adrijanopolu: Iz Št.
Vida pri Zat. (za ciborije in tabernakelne) 10 gl.

Za afrikanski misijon: Iz Št. Vida pri Zat. 14 gl.
— Ter. Pirc 1 gld. — Iz Trebelnega 2 gl. po č. g. Ign.
Šaleharji. — J. K. 1 gold. — Po pn. g. kan. P. Urhu
1 gld.

Za sv. Detinstvo: Č. g. Jožef K. iz Gorice 5 gld
— Č. g. Mart. Molek 1 gl. — J. K. 50 kr.

Za Božji grob v Jeruzalemu: J. K. 50 kr.

Za misijone oo. Trapistov med Kafri: Č. g. župn.
Bl. Artelj 2 gld. — M. Vandrovec 5 gld. — Č. g. Fr.
Vohinec 2 gl. — G. Jož. Ožma 5 gl.

Za misijon gobovih na Sandviških otocih: Marija
Vandrovec 5 gl.

Prav prijazno vabimo in prosimo:

Naj preblagi prijatli „Zgodnje Danice“ nemudoma pošliti blagovolijo naročnino za leto
1881 z napisom:

Naj prejme opravišтво „Zgodnje Danice“

v Ljubljani

(pri Blaznikovih naslednikih).

Prizadevali si bomo z dobrimi in poštenimi spisi narodu koristiti in vstrezati. Že imamo
nekaj prav koristnih in mičnih spisov v zalogi. Naš list pride ob novem letu z novimi napisnimi
čerkami na čelu.

„Zgodnja Danica“ stane:

za celo leto po pošti 4 gold. 60 kr., — v tiskarni prejmana 4 gold.,
za pol leta po pošti 2 gold. 40 kr., — v tiskarni prejmana 2 gold.,
za četert leta po pošti 1 gold. 30 kr., — v tiskarni prejmana 1 gold.

Zdaj pa vsim prav vesele praznike!

Vredništvo in založništvo.